

Τρία παιδιά πήγανε για πικ-νικ στην εξοχή. Όταν έφτασαν εκεί έστρωσαν το τραπεζομάντιλό τους και έκατσαν να φάνε. Μετά πήγανε να παίξουν.

Αφού έπαιξαν κρυφτό και κυνηγητό, άνοιξαν το μεγάλο κόκκινο βιβλίο της γιαγιάς τους για να πάρουν τις πάρα πολλές συμβουλές, για το πώς πρέπει να φέρονται στο δάσος. Η γιαγιά τους ήταν συγγραφέας και τους είχε γράψει πολλά βιβλία για το πώς πρέπει να φέροντε όπου πάνε. Όταν διάβασαν το βιβλίο, είχαν κάνει πάνω από δύο ώρες για να το διαβάσουν, μάζεψαντα πράγματά τους και ξεκίνησαν για μια βόλτα μέσα στο δάσος.

Περπατούσαν πολλή ώρα όταν, ξαφνικά, κατάλαβαν ότι δεν ήταν πια στο δάσος αλλά σε μια μεγάλη πόλη με κανέναν στους δρόμους. Είχαν χαθεί. Δεν ήξεραν το δρόμο του γυρισμού. Και αν αποφάσιζαν να γυρίσουν θα έπαιρναν το σωστό δρόμο; Έκατσαν, τότε, ληυμένοι σε ένα πεζούλι χωρίς να ξέρουν τι να πουν και τι να κάνουν.

Για αρκετή ώρα έκατσαν εκεί ακίνητοι. Ξαφνικά ο Αναστάσης, ένα από τα τρία παιδιά, είδε ένα μεγάλο, ασχημύ παράθυρο να ανοίγει και μία καλοσυνάτη κυρία να κοιτάει προς τα έξω. Αυτή η κυρία είδε τα παιδιά, τα φώναξε να έρθουν μέσα, τα έβαλε να καθίσουν στον καναπέ, τα πρόσφερε τσάι και τα ρώτησε γιατί ήταν τόσο λυπημένοι.

Τα παιδιά τής είπαν τι είχε γίνει και εκείνη τους έβαλε για ύπνο, επειδή ήταν βράδυ και τους υποσχέθηκε πως θα τους βοηθούσε.

Όταν τα παιδιά κοιμήθηκαν, εκείνη τηλεφώνησε σε μία νταντά, που ήξερε καλά, για να κρατήσει τα παιδιά όσο εκείνη θα έλειπε σε ένα μικρό ταξίδι. Το επόμενο πρωί όταν τα παιδιά ξύπνησαν αντί να δουν εκεί την καλοσυνάτη κυρία που τους είχε μαζέψει στο σπίτι της είδαν μία μαυροφορεμένη κυρία να στέκεται απέναντί τους με ένα μεγάλο στρογγυλό ρολόι στα χέρια της.

Εκείνη αμέσως τους είπε ότι τη λένε Κατερίνα και τους είπε ότι άργησαν πολύ να ξυπνήσουν. Αμέσως τους ρώτησε πώς τους λένε και τα παιδιά είπαν τα ονόματα τους. Το μεγαλύτερο το έλεγε Μαρία, το αμέσως μικρότερο Δημήτρη και το μικρότερο Αναστάση. Η Κατερίνα τους είπε να ετοιμάσουν το πρωινό τους μόνοι τους, γιατί εκείνη είχε βάλει τα νύχια της.

Τα παιδιά υπάκουσαν και το έφτιαζαν μόνοι τους. Μετά η Κατερίνα τους είπε πως είναι ελεύθεροι να πάνε στο δωμάτιο που είχαν κοιμηθεί και πως έπρεπε να είναι στην κουζίνα στις δύο. Τους απαγόρευσε να ανοίξουν το παράθυρο, να τραβήξουν την κουρτίνα και να πατήσουν πάνω στο κρεβάτι.

Τους είπε να αφήσουν ανοιχτή την ξύλινη πόρτα του δωματίου και να μην φωνάζουν. Τα παιδιά πήγαν πάνω λυπημένα ενώ η Κατερίνα κάθονταν χαμογελαστή σε μια κουνιστή πολυθρόνα στο σαλόνι.

Τα παιδιά κατάλαβαν ότι είχαν μπλέξει με μία τρελή. Η Μαρία είπε στα παιδιά ότι δεν έπρεπε να μείνουν με την Κατερίνα και ότι έπρεπε να βρουν ένα τρόπο να της ξεφύγουν.

Ο Αναστάσης και ο Δημήτρης συμφώνησαν μαζί της. Όλοι μαζί αποφάσισαν να στείλουν ένα γράμμα στην κυρία που τους είχε μαζέψει από το δρόμο, λέγοντάς της ότι δεν μπορούσαν να μείνουν με την Κατερίνα και ότι αποφάσισαν να γυρίσουν πίσω μόνοι τους. Μετά από αυτή τη σκέψη έκατσαν στο πάτωμα μέχρι που η ώρα πήγε δύο. Αμέσως τότε κατέβηκαν στην κουζίνα όπως τους είχε πει η Κατερίνα. Εκείνη όταν τους είδε τους είπε να στρώσουν το τραπέζι για να φάνε. Όταν τα παιδιά τελείωσαν το φαγητό τους, πήγαν κοντά της και της είπαν ότι ήθελαν να στείλουν ένα γράμμα σε κάποιον. Η Κατερίνα τους ρώτησε σε ποιον θα το έστελναν και τα παιδιά της είπαν ότι θα το έστελναν σε κάποιο συγγενή τους. Η Κατερίνα τους ρώτησε σε ποιον συγγενή τους και επειδή τα παιδιά δεν της απάντησαν τους έβαλε τιμωρία να κάτσουν ακίνητοι δύο ώρες. Τα παιδιά τότε δεν υπάκουσαν, άνοιξαν την εξώπορτα και άρχισαν να τρέχουν χωρίς να ξέρουν πού πηγαίνουν.

Η Κατερίνα τους ακολούθησε τρέχοντας. Ξαφνικά τα παιδιά βρέθηκαν μπροστά σε μια μεγάλη πύλη την οποία ακολουθούσαν άλλες χιλιάδες τέτοιες πόρτες. Τα παιδιά δεν έχασαν χρόνο και μπήκαν εκεί μέσα χωρίς να ξέρουν τι είναι. Η Κατερίνα τους ακολουθούσε.

Μετά από λίγο, είδαν δύο φρουρούς. Αμέσως τότε τα παιδιά σταμάτησαν και κρύφτηκαν σε μια εσοχή που υπήρχε εκεί κοντά και έτσι οι φρουροί δεν τους είδαν. Είδαν όμως την Κατερίνα και την έπιασαν πηγαίνοντάς την κάπου. Τα παιδιά τους ακολούθησαν περπατώντας στις μύτες των ποδιών τους. Τελικά βρέθηκαν σε μια μεγάλη είσοδο. Τα παιδιά έβλεπαν τι γινόταν από μια τρύπα που υπήρχε εκεί κοντά. Τότε η

Μαρία είπε στα αδέρφια της ότι δεν έπρεπε να μείνουν εκεί γιατί θα τους έπιαναν οι φρουροί. Τότε άρχισαν πάλι να τρέχουν. Ξαφνικά βρέθηκαν σε ένα μεγάλο μπαλκόνι και κοίταζαν προς τα πάνω. Τότε κατάλαβαν ότι βρίσκονταν σε κάστρο.

Η Μαρία έπιασε τα αδέρφια της από τα χέρια και τους είπε να πηδήξουν. Εκείνα έκαναν ότι τους είπε και μετά από λίγο βρέθηκαν στο πάτωμα. Δεν ήταν αρκετά ψηλά και έτσι τραυματίστηκαν ελαφρά. Αμέσως όμως σηκώθηκαν και άρχισαν να τρέχουν.

Έτρεχαν για πολλή ώρα μέχρι που έφτασαν σε ένα σκοτεινό δάσος με πανύψηλα δέντρα χωρίς φύλλα στα κλαδιά τους. Τα παιδιά φοβήθηκαν λιγάκι αλλά δεν σταμάτησαν. Συνέχισαν να προχωράνε και ξαφνικά θημήθηκαν ότι είχαν ξαναπεράσει από εκεί. Εκείνο το δάσος τους είχε οδηγήσει στην πόλη που βρίσκονταν πριν λίγο.

Τότε τα παιδιά χάρηκαν πολύ που είχαν φτάσει ως εκεί. Άρχισαν τότε να τρέχουν γρήγορα από εδώ κι από εκεί χαρούμενοι. Άρχισε όμως να βρέχει και η Μαρία είπε στα αδέρφια της ότι έπρεπε κάπου να μείνουν. Ξεκίνησαν πάλι το τρέξιμο όταν ξαφνικά είδαν ένα καλυβάκι. Χτύπησαν την πόρτα αλλά δεν τους άνοιξε κανείς.

Προσπάθησαν να την ανοίξουν μόνοι τους μα δεν τα κατάφεραν. Πριν αρχίσουν να τρέχουν είδαν λίγο πιο κάτω μια καλύβα, χτύπησαν την πόρτα τους άνοιξε μια κυρία και τους έβαλε μέσα.

Τους έβαλε να καθίσουν στον καναπέ και τους πρόσφερε τσάι. Τα παιδιά της είπαν ότι όλη την ιστορία και εκείνη τους είπε ότι θα τους βοηθήσει. Λίγο αργότερα η κυρία τους έβαλε να κοιμηθούν.

Περίμενε λίγη ώρα και μετά πήρε ένα σιδερένιο κλουβί και πήγε στο δωμάτιο που κοιμόντουσαν τα παιδιά. Ήθελε να τους βάλει μέσα σε εκείνο το κλουβί και να τους δίνει μόνο νερό και ψωμί, μέχρι να πεθάνουν.

Τα παιδιά δεν κατάλαβαν τίποτα και έτσι το άλλο πρωί ξύπνησαν μέσα στο κλουβί. Άρχισαν τότε να φωνάζουν, προσπαθούσαν να ανοίξουν την πόρτα αλλά δεν μπορούσαν.

Η κυρία τους έδωσε τότε λίγο νερό και ψωμί και αμέσως μετά την πήρε ο ύπνος. Τα παιδιά τότε βρήκαν την ευκαιρία να πάρουν τα κλειδιά από την τσέπη της κυρίας και να ανοίξουν το κλουβί.

Τελικά, με χίλια ζόρια κατάφεραν να το ανοίξουν. Μάζεψαν αμέσως τα πράγματά τους και έφυγαν κατευθείαν. Βρήκαν μπροστά τους ένα τεράστιο κτήριο και ένα σωλήνα που αν έβαζες το μάτι σου στο τέλος του σωλήνα έβλεπες τι γινόταν μέσα σε εκείνο το κτήριο. Ο Αναστάσης το έβαλε και είδε μια πανέμορφη κυρία να στέκεται καμαρωτή-καμαρωτή και δυο φρουρούς μπροστά της...